

Nem fogadjuk el

VISSZHANG - LXV. évfolyam, 37. szám, 2021. szeptember 17.

Nyilvános megbélyegzések sora bizonyítja, hogy egyre növekszik az ellenszenv a homoszexuálisok és az annak vélt emberek ellen. Magas állami kitüntetést kapott közszereplők nyilvános buzizása azt a látszatot kelti, hogy a melegek felkerültek a büntetlenül kilőhető listájára. Ennek az oka az úgynevezett gyermekvédelmi törvény megfogalmazása, amely azt a látszatot kelti, hogy „a homoszexualitás és a pedofília egyformán elítélhető, hiszen a velük kapcsolatos szabályok jelentős része egy kalap alá veszi őket” (Kovács Zoltán: [Templom mellett fóliáznak](#), ÉS, 2021/34., aug. 27.).

A keresztény egyházak egyes képviselői lelkesen csatlakoztak a melegek kiátkozásához, nemcsak Magyarországon, külföldön is. Egy kölni bíróság nemrégiben 4800 euró büntetésre ítélte Dariusz Oko lengyel papot, mivel a *Theologisches* című folyóiratban megjelent cikkében „élősködőknek” és „rákos daganatnak” nevezte a homoszexuálisokat.

Oko atya rossz néven vette a büntetést, úgy nyilatkozott, hogy ezzel megsértették a „tudományos gondolkodás szabadságához” fűződő jogait. Volt néhány rossz szava a németországi bíróságokról is, amelyek szerint a „meleglobbi” uszályába kerültek.

A magyarországi egyházi körökben hasonló hangnem uralkodik. A Magyar Reformátusok Szárszói Konferenciáján 2021. augusztus 26-án Ujlaki-Győri Anna, Molnár Ambrus és Fekete Zsuzsa részvételével külön ülésszakot szenteltek „az LMBTQI erejének és az arra adható keresztyén válaszoknak” ([reformatus.hu](#)).

A hallgatóság rémületére Ujlaki-Győri Anna előadta, hogy „Amerikában és Nyugat-Európában” a szülők már kicsi gyerekek nemváltoztatási folyamatait is beindíthatják. „Ha egy kétéves kislány odaáll az édesanyja elé, és azt mondja, hogy anya, én lány vagyok, akkor erre a szülőnek azt kell mondania, hogy rendben van.” Ezt az alaptalan rémisztgetést azzal próbálták alátámasztani, hogy az LMBTQI-aktivisták John Money szellemében folytatnak „nemátalakító propagandát” gyerekek körében is. Ez nem igaz. Money csaló volt, több évtizeddel ezelőtt leleplezték, minderről magyarul is lehet olvasni John Colapinto könyvében (*A természet hatalma. A fiú, akit kislánysként neveltek fel*. Zsitvay Krisztina fordítása. Budapest, JLX, 2001). Ujlaki-Győri abban is téved, hogy a gender – társadalmi nem – fogalom használatát Moneynek tulajdonítja. Ez Robert Stoller egy 1968-as cikkében jelent meg először.

Molnár Ambrus lelkipásztor hozzászólásában egészen a felvilágosodás koráig vezeti vissza minden rossz eredetét. Ekkor ment végbe szerinte „az az antropológiai fordulat”, amikor az ember nem az Istenhez fordult, hanem a társadalmi körülményeket okolta saját rossz sorsáért. A bűnösök listájára az Isten halálhírét keltő Nietzsche is felkerült.

Mi a véleménye a felekezet vezetőjének, a nemrég zsinati lelkészi elnöknek megválasztott Balog Zoltánnak a homoszexualitásról?

A *Népszava* újságírója feltette neki azt a jogos kérdést a kormány által „gyermekvédelminek” nevezett törvényről, hogy miért mossa össze a törvény szövege a pedofíliát a homoszexualitással. Balog püspök így válaszolt: „A törvényben azt olvasom, hogy a 18 éven aluliak körében korlátok közé szorítja a homoszexualitás népszerűsítését. Ezzel én teljes mértékben egyetértek.”

Balog Zoltán tehát egyszerűen nem válaszolt az újságírói kérdésre. A sajtó képviselője ezt sajnos elfogadta, s ahhoz sem fűzött kommentárt, amikor a püspök a kormánypárti szófordulattal élve a törvény

pozitívumaként a „homoszexualitás népszerűsítésének korlátozását” említette. A *népszerűsít* ige alapjelentése: 'népszerűvé, közkedvelté tesz'. Ilyet senki nem kívánt és kíván tenni, az ún. érzékenyítő tréningek is a melegek elleni negatív előítéletek lebontására vállalkoztak. A törvény tehát fantomok elleni küzdelmet hirdet.

Balog püspök a pedofíliáról egy szót sem szólt, a homoszexualitásról pedig ennyit mondott: „A homoszexuális hajlamot nem minősítjük, a homoszexuális kapcsolatot azonban nem tudjuk elfogadni. Az Úristennek és tanítványainak gyűlölniük kell a bűnt, de szeretniük kell a bűnöst.”

Tehát az MRE zsinata és annak lelkeszi vezetője az azonos nemű emberek közötti szerelmet „bűnnek” tartja, s annak gyűlöletére szólít fel az Úristen nevében. Arra nem tér ki, mit jelent az, hogy „nem fogadják el” a homoszexuális kapcsolatot. Ha valakiről kiderül, hogy ilyenben él, kitaszítják az anyaszentegyházból?

Balog Zoltán az MRE hivatalos álláspontjaként egy 2004-ben kiadott zsinati állásfoglalást nevezett meg. A *Házasság, család, szexualitás* című irat a Heidelbergi Káté 108. és 109. kérdéséből indul ki, amely megtiltja a híveknek mindenfajta „tisztátalan cselekedetet, beszédet, gondolatot és kívánságot”. Az állásfoglalás azt javasolja a lelkeszeknek, hogy az azonos neműek iránt vonzalmat érzőket „lelkigondozói tapintattal fogadják”. (Ezt a felekezet legfontosabb tanításait kérdés-felelet formájában összefoglaló könyvecskét Ursinus és Olevianus heidelbergi professzorok adták ki 1563-ban, magyarul először 1577-ben jelent meg Pápán Huszár Dávid fordításában.)

Az állásfoglalásban az olvasható, hogy a „homoszexuális gyakorlatot mind az Ószövetség, mind az Újszövetség elítéli”, így a református egyház elzárkózik az ilyen kapcsolatok megáldásától, és az ellen is tiltakozik, hogy ezek a párok gyerekeket fogadhassanak örökbe. A zsinat legszigorúbban a lelkeszekkel bánik: „Mindezekből az is következik, hogy az ilyen életvitel vagy annak propagálása a lelkeszi és a vallás tanári hivatással, valamint az e hivatásokra felkészítő képzéssel és mindennemű egyházi szolgálattal összeegyeztethetetlen.”

Tanulságos visszaidézni az állásfoglalás létrejöttének történetét. A Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karán 2003 őszén kizártak a képzésből egy ötödéves teológust, miután kiderült róla, hogy vonzódik a saját neméhez. Az eset akkoriban jelentős sajtóvisszhangot váltott ki, sokakat – hallgatótársakat, oktatókat – megkérdeztek róla. Arról senki nem számolt be, hogy az egy születési trauma miatt járási és beszédbeli nehézségekkel küzdő fiatalember bárkit is csábított volna, sőt, az tűnik valószínűnek, hogy ki sem élte ezt a fajta vonzalmát.

Ennek ellenére négy és fél év tanulás után „kirúgták” a teológiáról. A Károli Gáspár Református Egyetem vezetői döntésüket azzal indokolták, így kívánják megelőzni, hogy lelkeszként „rossz példát mutasson” a híveknek. A debreceni teológia átvette volna őt, mivel ott van nem lelkeszi pályára felkészítő teológusképzés is, de a fiatalember nem élt a lehetőséggel.

Viszont bírósághoz fordult, és megnyerte a pert. A bíróság megállapította, hogy a KRE nem járt el jogszerűen, mikor megszüntette a hallgatói jogviszonyt a „homoszexuális irányultság gyanúja” miatt. A fiatalember nem tért vissza a Ráday utcába, sorsának további alakulásáról nem tudok semmit.

Ez után a keményszívű és jogszerűtlen döntés után, amellyel kettétörték egy fiatal életet, hozták meg a fent idézett állásfoglalást. Be se kerülhessenek saját nemükhöz vonzódók a teológiára, vagy ha mégis, erre való hivatkozással rövid úton kitehessék őket onnan.

Ennek a történetnek a fényében megérthetjük, miért szolgálja olyan buzgalommal az egyház a törvénybe foglalt kirekesztő állami propagandát, s üldözi, no nem a bűnt, a pedofíliát, hanem a homoszexuálisokat, a saját nemükhöz vonzódó embereket.